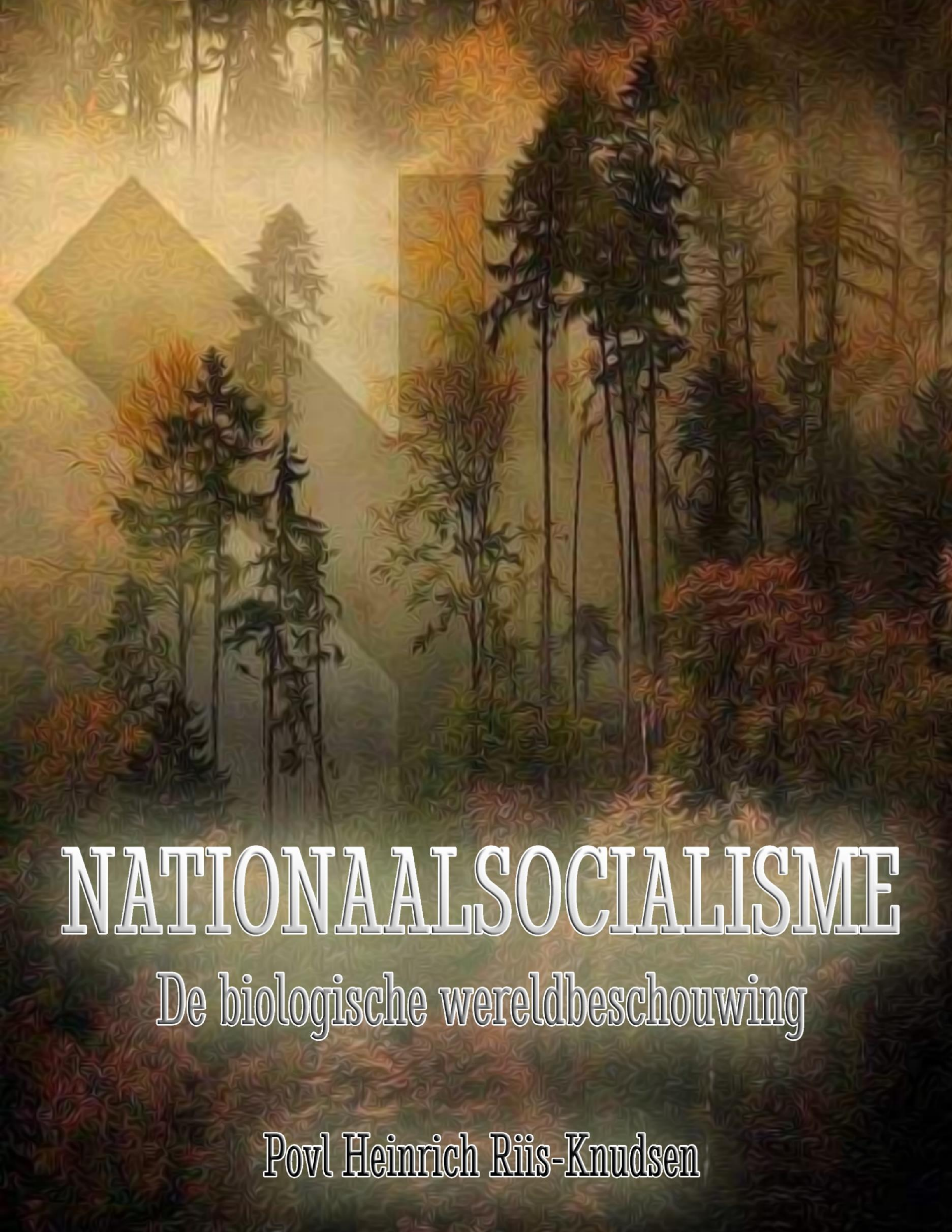

NATIONAALSOCIALISME

De biologische wereldbeschouwing

Povl Heinrich Riis-Knudsen

Index

I - De kloof tussen werelden	**3**
II - Een wereldbeschouwing voorbij politiek	**5**
III - De grondslagen van een natuurlijke orde	**7**
IV - De strijd om een nieuwe wereldorde	**9**
V - Het individu en de gemeenschap	**12**
VI - Een harmonieuze natie	**15**
VII - De weg naar vrede en overleving	**19**

Nederlandse vertaling van “National Socialism: The Biological World View” door Povl Heinrich Riis-Knudsen.
Met afbeeldingen van Georg Sluyterman von Langeweyde. Oorspronlijke uitgave was in 1987 / 98 JdF.

I - De kloof tussen werelden

"*Op elk gegeven moment bestaat er een orthodoxie, een verzameling ideeën waarvan wordt aangenomen dat alle weldenkende mensen deze zonder twijfel aanvaarden. Het is niet precies verboden om dit, dat of iets anders te beweren, maar het 'hoort niet'. Wie de heersende orthodoxie aanvecht, merkt dat hij op verrassend effectieve wijze tot zwijgen wordt gebracht. Een werkelijk onmodieuze mening krijgt vrijwel nooit een eerlijke kans, noch in de populaire pers, noch in intellectuele tijdschriften*."
– George Orwell

Als nationaalsocialist ondervind je voortdurend hoe moeilijk het is om een zinvol gesprek te voeren met iemand die geen nationaalsocialist is. Vaak lijkt zo'n dialoog volkomen onmogelijk, alsof jullie in totaal verschillende werelden leven. Dit betreurenswaardige probleem komt deels voort uit het propagandabeeld dat onze vijanden in de publieke opinie hebben gecreëerd: nationaalsocialisme als het toppunt van menselijke kwaadaardigheid. Voor jonge mensen is wat een halve eeuw geleden gebeurde echter niet meer zo belangrijk. Vanaf hun vroegste jeugd hebben ze via televisie al het kwaad en de wreedheden kunnen zien die de wereld sinds de 'zege van het humanisme' in 1945 hebben geteisterd. Er is een bemoedigende tendens onder de jongere generatie om met een minder bevooroordeelde blik naar het leven en zijn uiteenlopende vraagstukken te kijken dan de voorgaande generatie deed. Dit betekent echter niet dat jongeren enig benul hebben van wat nationaalsocialisme werkelijk inhoudt, of dat ze veel begrip tonen wanneer je het hun uitlegt. Ze zijn opgegroeid in een wereld waarin ze bewust zijn vervreemd van natuurlijke waarden en ethische normen en waarin hun is geleerd dat alles relatief is. In die wereld is de grens tussen waarheid en leugen vervaagd, omdat absolute waarden ontbreken en alles afhangt van hoe je ervoor kiest te kijken. Mensen leven in deze waardevrije wereld in een mentaal vacuüm, volledig losgekoppeld van de werkelijkheid met haar onverbiddelijke biologische wetten en absolute morele en sociale verplichtingen. Het is onvermijdelijk dat het nationaalsocialistische idee in zo'n politiek en filosofisch universum als een onbegrijpelijk, vreemd element wordt ervaren.

In contrast met het zorgeloze relativisme van vandaag, waarin alle ideeën – in principe althans – als even acceptabel en geldig worden beschouwd, staat het nationaalsocialisme voor een onvermoeibare zoektocht naar de absolute waarheid en het streven om deze waarheid de basis van de menselijke samenleving te maken. Anders dan de vage overpeinzingen van inhoudsloze "salon-filosofen" en oosterse mystiek steunt nationaalsocialisme op gezond verstand. Het baseert zijn argumenten op de echte wereld, waar het onderscheid tussen waarheid en leugen, goed en kwaad, wordt bepaald door feiten en niet door wensdenken of theoretische dagdromen. Hieruit volgt dat nationaalsocialisme de opvattingen en morele normen van alle dominante ideologieën

moet verwerpen. Dit creëert vanzelfsprekend een kloof in begrip die moeilijk te overbruggen is, simpelweg omdat er geen gedeeld referentiekader bestaat tussen nationaalsocialisten en mensen wier denken wordt gevormd door de ideeën van de huidige orde. Nationaalsocialisme staat voor een absolute, onherroepelijke en compromisloze strijd tegen de filosofische grondslagen van de hele heersende wereldorde. Op de volgende pagina's proberen we de betekenis van zo'n confrontatie te verhelderen.

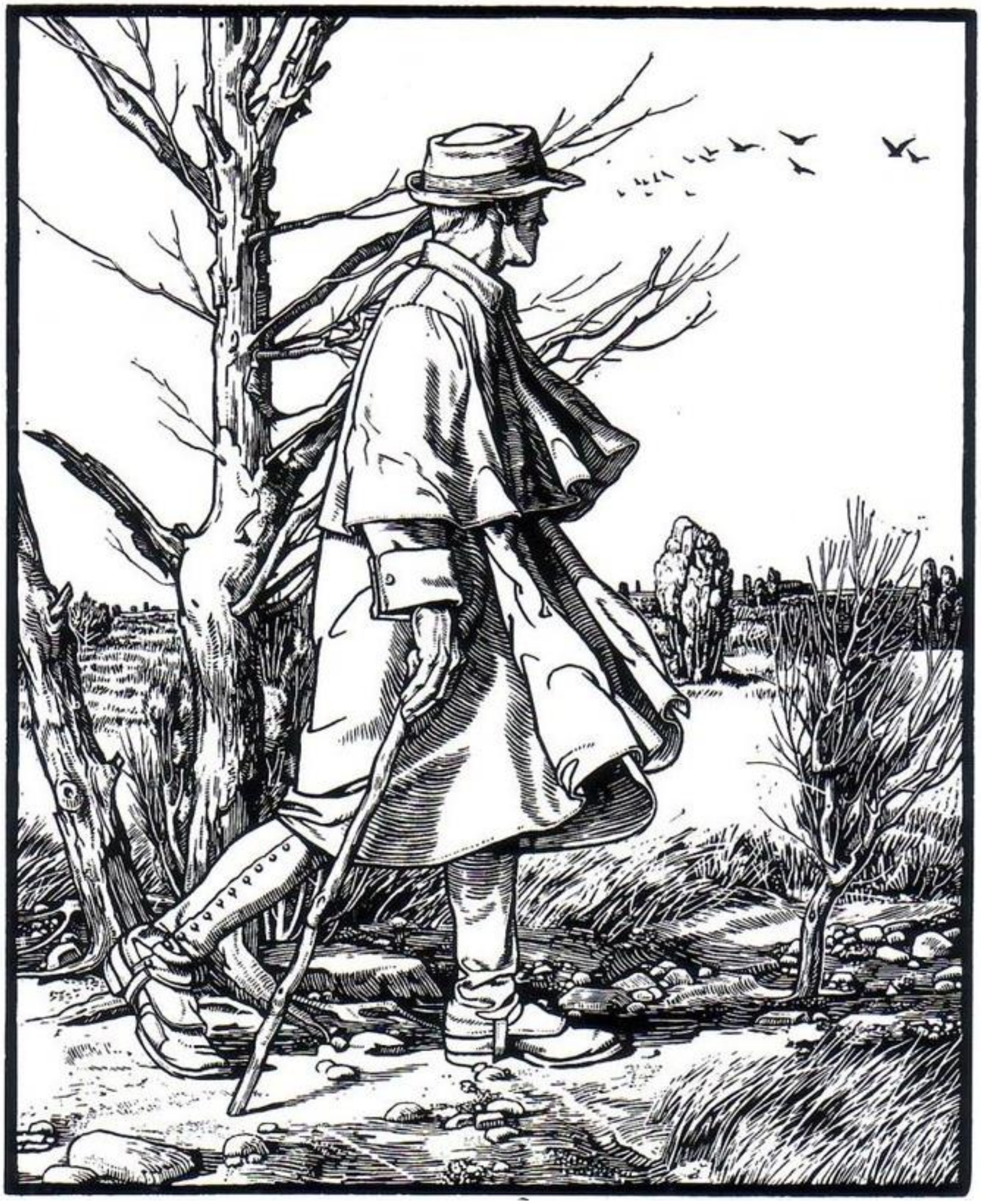

II - Een wereldbeschouwing voorbij politiek

Zoals waarschijnlijk al duidelijk werd op de vorige pagina, heeft het nationaalsocialisme weinig te maken met politiek in de gebruikelijke zin van het woord. De nationaalsocialistische beweging is niet zomaar een van de vele politieke organisaties die enkel de belangen van een bepaalde groep vertegenwoordigen, vaak met een min of meer materialistisch karakter. Hun doel is slechts een politiek programma samen te stellen dat vaag en inhoudsloos genoeg is om voldoende stemmers te lokken voor een parlementair platform. Daar proberen hun 'gekozen volksvertegenwoordigers' vervolgens een zo groot mogelijk deel van de buit voor zichzelf – en misschien hun partijleden – veilig te stellen, ten koste van de rest van de samenleving.

Het nationaalsocialisme gaat veel verder dan dat – het is een wereldbeschouwing, een complete levensfilosofie die alle facetten van het menselijk bestaan omvat. Als aanhanger van deze wereldbeschouwing bekijk je alle maatschappelijke verschijnselen vanuit één consistente invalshoek, waardoor elk aspect deel uitmaakt van een samenhangend geheel. Evenzo worden je standpunten op alle terreinen bepaald door hetzelfde verbindende principe, dat je in staat stelt alle facetten van het leven en zijn mysteries te begrijpen en te verklaren. Een wereldbeschouwing vormt dus de basis voor de houding van haar volgelingen ten opzichte van religie, ethiek, politiek, economie – en zelfs de manier waarop zij hun persoonlijke leven inrichten. Uiteraard is het nationaalsocialisme niet de enige levensfilosofie die aanspraak maakt op een allesomvattend karakter. Religies zijn een ander voorbeeld; zij bieden in principe iedereen die erin gelooft een leidraad voor gedrag en houding in elke levenssituatie. Tegenwoordig worden religies echter gedwongen compromissen te sluiten in een wanhopige poging de snel groeiende kloof tussen hun dogma's en de realiteit te overbruggen. Deze kloof heeft de afgelopen 500 jaar in de christelijke landen van de oude wereld geleid tot een toenemende secularisering en drijft nu de verwesterde regeringen van veel islamitische landen ertoe de strikte religieuze structuur van hun samenleving op te geven ten gunste van kapitalistisch of communistisch materialisme.

Een samenleving die de tegenovergestelde weg bewandelt en radicaal de eenheid van politiek en religie benadrukt, is het Iran van Khomeini. Een ander voorbeeld is Israël, dat stoelt op de religieuze overtuiging dat de joden 'Gods uitverkoren volk' zijn en een goddelijk recht hebben op het grondgebied dat zij van de Arabieren eisen. Vooral de meest orthodoxe groepen daar verwerpen consequent elke afwijking van de Talmoedische wet. Deze wet, een product van een oude nomadensamenleving, is echter onbruikbaar in een moderne industriestaat, wat leidt tot typisch semitische constructies om strikte religieuze regels te omzeilen, zoals die rond de sabbat en het shmitta-jaar, waarin alle grond braak zou moeten liggen maar dat niet doet. Vergelijkbare praktijken zien we in Arabische landen, waar de ramadan min of meer permanent wordt afgeschaft omdat deze landen 'in oorlog' zouden zijn met armoede. Deze vormen van 'bedrog' maken pijnlijk duidelijk dat dergelijke wereldbeschouwingen volkomen ontoereikend zijn als leidraad in een moderne wereld met westerse technologie. Ze bleken niet sterk genoeg om te voorkomen dat hun aanhangers verlangden naar dit nieuwe leven, dat niet hoort bij hun eigen cultuur maar het

resultaat is van succesvol parasitisme. De oorzaak van dit falen ligt simpelweg in het feit dat deze religies steunen op blind geloof en niet op de realiteit.

Vrome christenen koesteren natuurlijk dezelfde wens om de Bijbel te behouden als ultieme autoriteit en als het middelpunt van al hun denken. Daarom probeert de Rooms-Katholieke Kerk haar invloed op de maatschappelijke ontwikkeling te vergroten in traditioneel katholieke landen zoals Ierland, Italië, Spanje en Latijns-Amerika – en dat vereist politieke macht. Haar zwakte ligt echter in de vele interne meningsverschillen betreffende hoe dit doel te bereiken en welke delen van de christelijke leer te benadrukken. Ook in Noord-Amerika heeft het christendom een aanzienlijke politieke invloed die niet onderschat mag worden. In Europa hebben de meeste landen christelijke politieke partijen die proberen zogenaamde christelijke waarden te versterken als onderdeel van hun programma. Toch speelt religie als zodanig slechts een bescheiden rol in deze partijen, omdat het christendom zijn greep op de mensen heeft verloren – als het die ooit al werkelijk had. Het is altijd als een vreemd idee ervaren onder de mannen van het Noorden, en hun interpretatie ervan was vaak verre van christelijk. Tegenwoordig is het gereduceerd tot een achterhaald overblijfsel. In Denemarken bijvoorbeeld is ongeveer 95% van de bevolking lid van de Lutherse staatskerk, maar slechts 2% bezoekt de kerk en nog minder mensen zeggen in de leer te geloven. Als spirituele kracht onder het volk is het christendom dood.

Het marxisme is echter ook een levensfilosofie, een wereldbeschouwing die alle aspecten van het menselijk leven omvat, terwijl andere politieke ideeën in onze contreien zich vooral richten op triviale administratieve en economische kwesties. Deze ideeën hangen losjes samen met een bepaalde fundamentele levenshouding en visie op de verhouding tussen individu en samenleving, maar wat de spirituele behoeften van de mens betreft, zijn ze in principe volledig vrijblijvend. Ze sluiten geen enkele religieuze overtuiging uit – sterker nog, ze benadrukken steevast totale godsdienstvrijheid en beweren dat religie en politiek niets met elkaar te maken hebben en gescheiden moeten blijven, alsof religie onbeduidend zou zijn vergeleken met politiek. Leden van deze liberale of conservatieve partijen kunnen dus christenen, joden, moslims, atheïsten of boeddhisten zijn; hun religieuze overtuiging wordt als irrelevant gezien voor hun politieke werk. Ze zijn verenigd in de poging om enkele helder omschreven praktische problemen in het staatsapparaat op te lossen, maar kunnen totaal verschillende spirituele doelen nastreven. Zoals eerder opgemerkt, is deze versnippering in feite onverenigbaar met de aard van religie, maar religieuze gemeenschappen moeten dit min of meer met tegenzin accepteren als ze enige invloed op de samenleving willen behouden.

Een ware levensfilosofie zoals nationaalsocialisme biedt geen ruimte voor zo'n atomistische opsplitsing van het leven in losse compartimenten zonder onderling verband. Het nationaalsocialisme kan alle praktische problemen in de samenleving oplossen door de principes van zijn fundamentele filosofie toe te passen. Haar aanhangers hebben geen externe elementen nodig om hun spirituele behoeften te vervullen; het nationaalsocialisme zelf biedt een volledig antwoord op elke vraag die de mens kan stellen.

III - De grondslagen van een natuurlijke orde

Het is bekend dat religies uitsluitend op geloof stoelen – iets waar ze trots op zijn! Het bestaan van God, de onbevlekte ontvangenis, de wederopstanding, de wederkomst en dergelijke zijn allemaal zaken die je niet kunt bewijzen – tenzij je God uiteraard als de auteur van de Bijbel accepteert, wat eveneens iets is dat je simpelweg moet geloven, ondanks mogelijk tegengesteld bewijs. Wie zonder bewijs niet gelooft, wordt als verdacht gezien – zoals de ongelovige Thomas. In tegenstelling tot deze trots op onwetendheid beweren zowel het marxisme als nationaalsocialisme gebaseerd te zijn op wetenschappelijke waarheid. Het marxisme is echter bedacht achter een bureau, omringd door geleerde filosofische boeken, zonder enig contact met de realiteit of wetenschap. Bij nadere beschouwing blijkt het marxisme net zozeer op geloof te steunen als elke religie – namelijk op de volkomen onwetenschappelijke overtuiging dat alle biologische wezens die op twee benen lopen en geen veren hebben gelijk geschapen zijn, en op het even absurde idee dat productieverhoudingen de geschiedenis hebben bepaald, zoals ook wordt beweerd dat het milieu – en niet erfelijkheid – de ontwikkeling van het individu bepaalt. Dit is het paard achter de wagen spannen. Het vereist weinig inzicht om te beseffen dat in werkelijkheid de mens zijn omgeving heeft gevormd en de sociale orde heeft gevestigd, inclusief de productieverhoudingen – en niet omgekeerd.

In tegenstelling tot al deze filosofieën is nationaalsocialisme niet uitgevonden – het is afgeleid van de eeuwige natuurwetten, die bestaan sinds het universum er is en die al het leven hebben gestuurd sinds het eerste primitieve organisme ontstond. Dit is treffend en helder verwoord door Savitri Devi, de beroemde, inmiddels overleden nationaalsocialistische filosofe, in haar boek *The Lightning and the Sun*:

“*In zijn essentie overstijgt het nationaalsocialistische idee niet alleen Duitsland en onze tijd, maar ook het Arische ras, de mensheid zelf en elk tijdperk; het geeft uiteindelijk uitdrukking aan die mysterieuze en onfeilbare wijsheid volgens welke de natuur leeft en schept: de onpersoonlijke wijsheid van het oeroude woud, de oceaandiepten en de sferen in de donkere velden van de ruimte. Het is Adolf Hitlers glorie niet slechts dat hij terugkeerde naar die goddelijke wijsheid, maar dat hij er een praktisch regeneratiebeleid van wereldwijde reikwijdte van maakte*.”

Met andere woorden, nationaalsocialisme is niet bedacht door Adolf Hitler, maar is de bewuste uitdrukking van de fundamentele natuurwetten die ons leven beheersen. Het rust op een grenzeloze liefde voor de schepping in al haar diversiteit, een diep en onvoorwaardelijk respect voor de wijsheid van de natuur, en een vurige wil om het leven te behouden zoals het uit deze wijsheid is voortgekomen. De enige manier om dat te doen, is door de menselijke samenleving te organiseren in overeenstemming met deze fundamentele wetten. Tegen nationaalsocialisme zijn is daarom net zo absurd en onlogisch als tegen de zwaartekracht of het feit dat de aarde rond is ingaan! Nationaalsocialisme is niets anders dan de toepassing van fysieke en biologische wetten

op de politieke, economische, sociale en religieuze gebieden van het menselijk leven, zoals ze nu al worden toegepast in de technologie. In dit opzicht is het nationaalsocialisme waarlijk wetenschappelijk – anders dan elke andere wereldbeschouwing. Het probeert niet de realiteit te buigen naar vooropgestelde theorieën, maar theorieën aan te passen aan de realiteit. Nieuwe, baanbrekende wetenschappelijke ontdekkingen zouden dan ook direct hun weerslag vinden in het praktische leven van een nationaalsocialistische gemeenschap.

Natuurlijk zouden we soms wensen dat sommige van deze wetten anders waren, maar we moeten accepteren dat ze niet te veranderen zijn. Natuurwetten kunnen niet worden afgeschaft of aangepast door een stemming in de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, het Amerikaanse Congres of enig ander nationaal parlement! Misschien zou alles eenvoudiger zijn als alle mensen en rassen gelijk geschapen waren en als er geen erfelijke factoren waren die onze individuele ontwikkelingsmogelijkheden bepalen en beperken. Dat is echter niet zo, en er is geen enkele kans om dit feit te veranderen door wensdenken – dat wil zeggen, door te doen alsof deze wetten niet bestaan. Een samenleving bouwen op dergelijk wensdenken is een doodzonde die alleen desastreuze gevolgen kan hebben. Deze gevolgen worden pijnlijk duidelijk wanneer we kijken naar de samenlevingen die onze vijanden in Oost en West hebben opgebouwd. Zij bestempelen het nationaalsocialisme unaniem als het ‘evangelie van het kwaad’, terwijl zij zelf heersen over een wereld die balanceert op de rand van economische en morele ineenstorting – een wereld geteisterd door inflatie, werkloosheid, misdaad, zinloos geweld, drugsverslaving, vervuiling, pornografie, corruptie, honger en ecologische rampen. Het is een wereld die sinds 1945 slechts zestien dagen vrede heeft gekend en waarin in diezelfde periode dertig miljoen mensen zijn afgeslacht. Boven deze troosteloze wereld hangt de angstaanjagende dreiging van een kernoorlog die al het hogere leven op aarde zal uitroeien.

Geen wonder dat de mens voortdurend in angst leeft voor wat de volgende dag hem zal brengen! Helaas zijn deze angst en hopeloosheid het meest wijdverspreid in het Arische deel van de wereld waar decadentie en moreel verval het verst gevorderd zijn. Hier zijn mensen volledig vervreemd van alle gezonde en natuurlijke waarden en veranderd in hersenloze zombies, wier zorgen worden verzacht door materiële overvloed – in een constante strijd tegen economische chaos. Ondanks alle materiële voordelen van de moderne wereld zijn deze mensen noch gelukkig, noch tevreden. Ze missen idealen en enthousiasme en hebben elk geloof in de toekomst verloren. De Ariër durft simpelweg geen kinderen meer op deze wereld te zetten. Omdat hij geen toekomst ziet, verkiest hij de luxe van het moment boven het behoud van zijn ras en cultuur. Hij probeert een zo comfortabel mogelijk leven voor zichzelf te beveiligen in deze beerput, met als enige hoop dat de onvermijdelijke catastrofe niet tijdens zijn leven plaatsvindt. Zo kijkt hij passief toe hoe het land van zijn voorvaderen langzaam maar zeker wordt overgenomen door vreemdelingen, die nog niet beseffen dat het einde van de blanke mens het einde van alle beschaving betekent.

Dit is het Gouden Tijdperk dat onze vijanden de wereld in 1945 beloofden – dit is wat zij in de veertig jaar (ten tijde van schrijven) van hun absolute macht hebben weten te bouwen. Onder deze omstandigheden zien de vooruitzichten voor de toekomst er somber uit. Toch hoeft het niet zo te zijn. Dat de wereld in zo’n duistere toestand verkeert, is uitsluitend het gevolg van de totale minachting van de mens voor de natuurwetten.

IV - De strijd om een nieuwe wereldorde

Als nationaalsocialist voel je je onvermijdelijk als iemand van een andere planeet zodra je de aard van de huidige orde doorziet. Je kunt geen deel uitmaken van dit systeem, en de dagelijkse strijd om binnen dit maatschappelijk kader in leven te blijven voelt als een zinloze verspilling van tijd. Als nationaalsocialisten streven wij naar een volledig nieuwe wereldorde, gebaseerd op de 'onfeilbare wijsheid volgens welke de natuur leeft en schept'. Alleen binnen zo'n nieuwe wereldorde kan het leven op deze planeet op de lange termijn overleven. Om deze nieuwe orde te vestigen, moet de mens echter wel erkennen dat hij niet boven de natuur staat. Hij is niet de heerser over de schepping, maar een integraal deel van het geheel van de natuur, onderworpen aan dezelfde wetten als alle andere levende organismen. Evenzo moet hij het wetenschappelijk vastgestelde feit accepteren dat de menselijke rassen verschillen – niet alleen in uiterlijk, maar ook in mentale en intellectuele eigenschappen – en dat alle mensen ongelijk geschapen individuen zijn, wier levens hoofdzakelijk worden bepaald door erfelijke factoren en niet door hun omgeving.

Dit mag dan 'onrechtvaardig' lijken, maar de mens moet inzien dat rechtvaardigheid zoals wij die kennen in de natuur niet bestaat. Als mensen kunnen en moeten we een samenleving opbouwen gebaseerd op juridische en sociale rechtvaardigheid, omdat alle leden van de samenleving een nuttige rol vervullen en daarom zowel recht hebben op gelijke bescherming onder de wet als bescherming tegen economische uitbuiting. Deze zekerheid is essentieel en natuurlijk in een georganiseerde samenleving – het is zelfs een van de redenen waarom mensen stabiele sociale structuren hebben gecreëerd: ze zochten deze bescherming. Biologische rechtvaardigheid of gelijkheid kunnen we echter niet afdwingen. Vanuit menselijk oogpunt zal het altijd extreem onrechtvaardig lijken dat sommige mensen op jonge leeftijd worden getroffen door vreselijke, pijnlijke en ongeneeslijke ziekten, terwijl anderen tot hun honderdste gezond blijven – zelfs als degene die op zijn vijfentwintigste sterft veel grotere mentale gaven had en de mensheid meer had kunnen bieden dan degene die oud wordt. Wat we er ook van vinden, dit is – ondanks al onze medische kunde – de realiteit, en de mens moet leren accepteren dat de natuur ons idee van rechtvaardigheid niet kent. Pogingen om een soort goddelijke rechtvaardigheid in een hiernamaals in te voeren moeten worden verworpen als een absurde vlucht uit de werkelijkheid. Hierover beweren tegenstanders van nationaalsocialisme vaak dat de biologische visie op de menselijke natuur, de kern van nationaalsocialisme, 'onethisch' is. Ons antwoord daarop is dat juist de zogenaamde 'ethiek' van deze tegenstanders immoreel is, omdat deze stoelt op normen en waarden die niet in de natuur geworteld zijn. Voor nationaalsocialisten bestaat er maar één waarheid: de natuurwetten. Alles wat niet volledig overeenstemt met deze waarheid is absoluut, voor 100% fout!

Dit houdt natuurlijk een totale afwijzing van het christendom in, omdat daarin het onnatuurlijke dualisme de basis vormt van de heersende 'morele' code – ook waar deze code verscholen gaat onder een liberaal/humanistisch of marxistisch etiket. Volgens het christendom bekleedt de mens

een unieke positie onder alle schepselen door zijn goddelijke ziel. Deze ziel is universeel en onbiologisch: ze varieert niet per ras of individu, is niet afhankelijk van intelligentie of andere mentale of fysieke kwaliteiten, en wordt niet beïnvloed door erfelijkheid of de natuur. Het is deze ziel die alle mensen gelijk maakt in Gods ogen, ongeacht wat ze doen of wie ze zijn, zolang ze maar in Hem geloven. Voor christenen is het spreken over de mens als een product van biologische factoren een 'vernedering'. Het christelijke leven is een voortdurende strijd tussen de goddelijke ziel (de geest) en 'materie', oftewel de natuur – of op persoonlijk niveau: het vlees, dat het kwaad belichaamt en overwonnen moet worden om eeuwig leven te verdienen in een vaag paradijs in de wolken. Het aardse leven is slechts een voorbereiding op dat hiernamaals – in Abrahams schoot of in de hel, afhankelijk van hoe succesvol men zijn biologische natuur heeft bestreden. Op zichzelf heeft het leven op aarde geen waarde, het is slechts een tranendal.

Zo kenmerkt het christendom zich door een duidelijke minachting voor het leven en de natuur. Het is een religie voor verliezers en dromers die de uitdagingen van het leven niet aankunnen. Voor hen die slechts vegeteren in de hoop dat 'de laatsten de eersten zullen zijn en de eersten de laatsten'. Het christendom waardeert een criminele nietsnut of een mentaal gebrekkige dwaas hoger dan een ijverige, creatieve burger. Het omarmt normen en waarden die de maagd boven de moeder verheffen, de monnik boven de vader van een gezin, de zwakke en lijdende boven de sterke en zegevierende – ja, zelfs de doden boven de levenden. Het veracht levensvreugde en verheerlijkt zelfkwelling en zelfvernedering als tekenen dat de mens zijn vlees bestrijdt en accepteert dat hij geboren is als een vat van zonde, omdat hij niet volledig geest is. Vanuit welk perspectief je het ook bekijkt, het christendom vertegenwoordigt een perverse en mensvijandige levenshouding die in een gezonde samenleving absoluut niet getolereerd kan worden. Om het scherp te stellen: het christendom is een soort spirituele AIDS dat onze natuurlijke weerstand tegen onbiologisch denken heeft verwoest. Het is een besmettelijke ziekte van de geest die met alle middelen bestreden moet worden.

In tegenstelling tot de christen wordt van de nationaalsocialist verwacht dat hij lééft. Hij moet zijn talenten ontplooien en zijn persoonlijkheid zo volledig mogelijk ontwikkelen binnen de grenzen van zijn biologische natuur – zowel fysiek als spiritueel. Hij hoort zijn leven niet op zijn knieën door te brengen voor een of andere god uit het Midden-Oosten, smekend om genade en vergeving voor de 'zonde' dat hij in de natuur geboren is. Wij willen trotse, harmonieuze mensen zien die vertrouwen hebben in zichzelf en hun levensmissie – geen angstige, neerslachtige slachtoffers van mensvijandige concepten zoals 'erfzonde', die de mens slechts één plezier gunt: dat 'God' je vergeeft als je gelooft en berouw toont. Evenmin willen we de timide, wanhopige producten van de pluralistische wereldbeschouwing, die absolute waarden ontkent. We zijn geen atheïsten; we geloven in een godheid, maar die staat in schril contrast met de joods-christelijke Jahweh. Voor nationaalsocialisme is er slechts één ware godheid: de ondoorgrondelijke scheppende kracht die zich overal in de natuur manifesteert. Aan deze godheid brengen we hulde door eerbied en respect te tonen voor de wijsheid van de natuurwetten. Als nationaalsocialisten volgen we uitsluitend de stem van en de ethiek van de natuur, en we kennen maar één doodzonde: proberen deze ethiek te tarten.

Hoewel de mens deel is van de natuur, erkennen nationaalsocialisten volledig dat hij zich in één opzicht onderscheidt van andere levende organismen: zijn unieke brein, dat hem in staat stelt

abstract te denken. Dit vermogen heeft hem geholpen om sommige wreedheden van de natuur, waaraan andere wezens onderworpen zijn, te verzachten of af te wenden. Dankzij ons brein hebben we ziekten kunnen genezen die anders dodelijk waren en hebben we de principes achter veel natuurwetten ontdekt, zodat we deze in ons voordeel konden gebruiken en – ten goede of ten kwade – de technologie konden ontwikkelen om de aarde te verkennen en haar rijkdommen te benutten.

Helaas stelt ons brein ons ook in staat de natuurwetten bewust te negeren wanneer we het gemakkelijker vinden om ze te ontkennen dan te volgen. In een primitieve samenleving zou je de gevolgen van zo'n overtreding snel ondervinden, maar in een hoogontwikkelde, technologische samenleving kun je een schending van de natuurwetten lange tijd overleven zonder de onvermijdelijke gevolgen te ervaren. Vroeg of laat treffen die je echter met onverbiddelijke kracht, en dan is het – zo niet onmogelijk – op zijn minst extreem moeilijk om de gemaakte fouten te herstellen. Bovendien heeft ons unieke brein ons gevoelens gegeven die bij dieren zelden voorkomen: angst voor het onbekende, de zekerheid van de dood, en daarmee een wanhopige behoefte aan iets dat spirituele veiligheid biedt en een betekenis aan het leven geeft, verder dan het geploeter voor materiële zaken. Dit is de behoefte die religies heeft voortgebracht, maar in tegenstelling tot hen richt het nationaalsocialisme zich op het vervullen van deze behoeften hier op aarde. Hierbij moet worden opgemerkt dat noch het brein, noch gevoelens losstaande, onbiologische factoren zijn; ze zijn een onverbrekelijk deel van het levende organisme. Net als de fysieke kenmerken van de mens is ook de 'geest' onderworpen aan de natuurwetten van erfelijkheid. Als nationaalsocialisten zijn we ervan overtuigd dat de samenleving als geheel zo georganiseerd moet worden dat alle aspecten van de natuurwetten in acht worden genomen. Het is dus niet voldoende om alleen in de materiële behoeften van mensen te voorzien met een gezonde economie. Het is evenzeer essentieel om te zorgen dat hun spirituele behoeften worden vervuld!

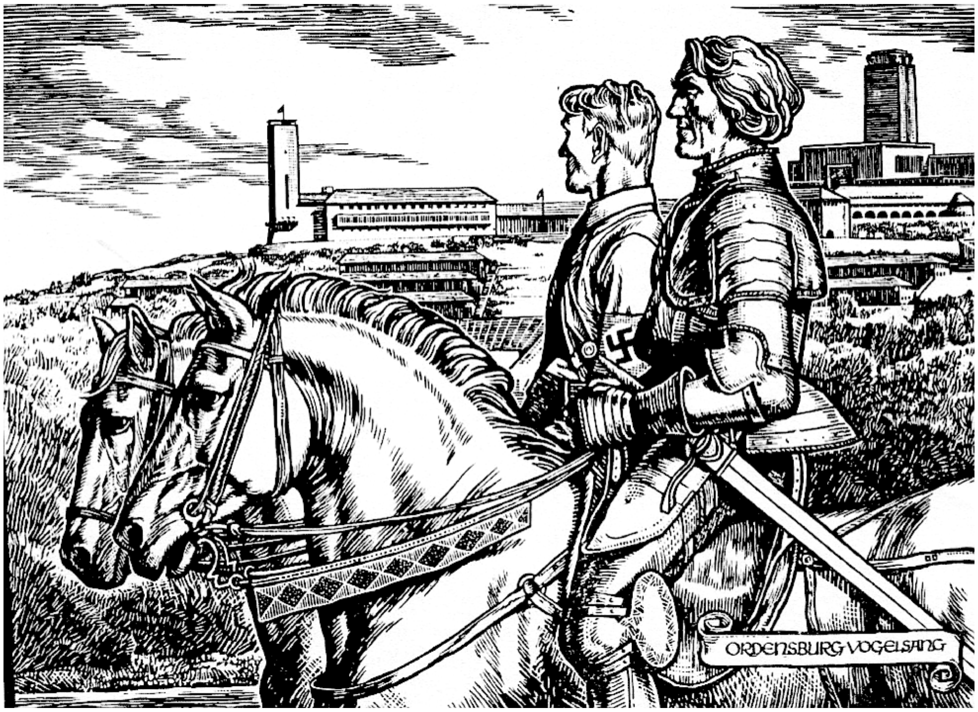

V - Het individu en de gemeenschap

Vaak beweren vijanden van de mens dat het spirituele universum van nationaalsocialisme draait om dwang en manipulatie, waarbij het individu zijn vrijheid en eigenheid verliest om slechts deel te worden van een hersenloze massa. Dit is verre van de waarheid. Sterker nog, het beschrijft eerder de democratie. Democraten zien het volk als een uniforme, grauwe massa, waarin verschillen tussen individuen worden toegeschreven aan toevallige omgevingsfactoren die de samenleving moet 'corrigeren' om mensen te 'socialiseren' in democratische patronen. Nationaalsocialisme daarentegen respecteert het individu. Wij erkennen dat alle mensen biologisch uniek zijn en verschillende talenten en vermogens bezitten. Het integreren van al deze individuele gaven binnen het kader van de samenleving is een van de belangrijkste taken van de nationaalsocialistische staat. Alleen zo kunnen we de totale mentale rijkdom van een volk benutten – ten gunste van zowel de individuen als de gemeenschap.

Maar we weten ook dat genialiteit en vooruitgang nooit uit de massa voortkomen, maar altijd uit uitzonderlijke individuen. Alleen door het individu maximale vrijheid te geven om zichzelf te ontplooien en te ontwikkelen binnen een georganiseerde samenleving, kunnen we de menselijke vooruitgang naar steeds hogere perfectie stimuleren. Dit is essentieel om de enorme problemen op te lossen waarmee de wereld na 45 jaar democratie kampt. Omdat het onmogelijk is mensen boven hun aangeboren capaciteiten te verheffen, leiden alle dwaze pogingen om iedereen in alle opzichten gelijk te maken onvermijdelijk tot een nivellering naar het laagste niveau – een onderdrukking van allen die qua intelligentie of op andere vlakken boven het gemiddelde uitsteken. Deze tendens komt niet voort uit nationaalsocialisme, maar uit democratie, en zal de levensomstandigheden op aarde niet verbeteren.

Toch wordt elke poging om een elite te vormen terecht gezien als een bedreiging voor de basis van het democratische systeem, dat gelooft dat iedereen niet alleen gelijke wettelijke rechten, maar ook gelijke invloed op publieke zaken zou moeten hebben, ongeacht of ze de vereiste kwaliteiten bezitten. Zo'n systeem kan een land alleen maar naar de afgrond leiden. In een nationaalsocialistische staat bestaat het leiderschap uit de besten van de natie. Alleen zij kunnen de ontstane problemen oplossen en de verantwoordelijkheid dragen. Individuele leden van een democratische vergadering kunnen niet aansprakelijk worden gesteld voor hun daden, omdat besluiten via stemmingen worden genomen en iedereen zich naar de meerderheid moet schikken – of ze het ermee eens zijn of niet. Dit soort forum biedt duidelijk volop ruimte aan de meest verdorven elementen van de samenleving. Het is ironisch dat grote bedrijven enorme hoeveelheden tijd en geld investeren in het vinden en opleiden van de besten voor leidinggevende posities, terwijl elke politieke charlatan zonder opleiding premier of president kan worden, zolang hij de juiste connecties heeft en niet te veel intelligentie toont – wat zou suggereren dat hij niet eenvoudig gemanipuleerd kan worden door belangengroepen waardoor zij hem dus geen steun zou opleveren. Dit is treurig!

Deze ontkenning van individualiteit en biologische verschillen tussen mensen heeft ook geleid tot een complete onderdrukking van het begrip ‘genetische hygiëne’. Tegenwoordig draait hygiëne alleen nog om handen wassen en tanden poetsen. Toch kent de mens het principe van genetische hygiëne wel: hij besteedt enorm veel tijd en energie aan het fokken van paarden, koeien, honden, duiven, parkieten en meer, allemaal volgens de beste genetische principes. Maar als het om zijn eigen voortplanting gaat, laat hij deze principes volledig varen – alsof ze alleen gelden in de dierenwereld – en draagt daarmee willens en wetens bij aan de biologische aftakeling van de mensheid.

In een natuurlijke toestand ondergaat elke populatie biologische selectie: de individuen die het best passen bij de omstandigheden stijgen naar de top, terwijl degenen die niet mee kunnen ten onder gaan. Dit is een van de onverbiddelijke natuurwetten die de mens heeft verzacht door samenlevingen te bouwen waarin ook plaats en bescherming is voor zwakkere elementen, die in een ontwikkelde maatschappij een zinvolle rol kunnen spelen. Als we echter volledig blind blijven voor deze natuurwet, stevenen we af op een ramp, omdat we dan niet langer de biologische kwaliteit van de populatie kunnen waarborgen die nodig is om een systeem te onderhouden dat ook de zwakken beschermt. Zonder oog voor de biologische realiteit eindigen we in een chaos waarin de zwaksten als eersten sneuvelen.

Het nationaalsocialisme betekent dus niet – zoals vaak wordt beweerd – dat de zwakken worden opgegeven en aan hun lot overgelaten. Integendeel, het is de enige garantie die zwakken hebben tegen hun ondergang. Maar we moeten benadrukken dat zwakte geen ideaal is – het is iets om te bestrijden, en dat kan alleen door consequente genetische hygiëne. De nationaalsocialistische staat zal het volk voorlichten over biologische mechanismen en ervoor zorgen dat de mens zijn natuurlijke instincten op dit vlak terugwint, zodat hij biologisch kan vooruitgaan. Alleen dwazen denken dat de mens al het hoogst mogelijke ontwikkelingsniveau heeft bereikt. Maar om verder te komen, moet de samenleving voorkomen dat ziekten en zwakheden via erfelijkheid worden doorgegeven. Vrijheid om leed aan je kinderen over te dragen en de populatie genetisch te verzwakken is een misdaad tegen toekomstige generaties!

Tegelijkertijd moet de samenleving zorgen voor een gezonde omgeving, zodat ziekten door externe factoren voorgoed verdwijnen. Dit omvat niet alleen het sociale milieu en arbeidsomstandigheden, maar ook het ecologische milieu. In een nationaalsocialistische samenleving is het onacceptabel dat winstbejag en hebzuchtig materialisme leiden tot schadelijke kunstmatige toevoegingen in voedsel en kleding, ongezonde synthetische materialen in huizen en openbare gebouwen, en toenemende vervuiling van aarde, lucht en water – laat staan dodelijke radioactieve besmetting die honderdduizenden jaren blijft. Dit alles is het logische gevolg van de totale verdraaiing van de ware waarden van het leven in deze terminaal zieke maatschappij. Genetische hygiëne en vervuilingsbeheersing zijn twee kanten van dezelfde medaille: het behoud van de natuur en het ecologische evenwicht om het spirituele en fysieke welzijn van de mens te garanderen. Zonder een gezonde omgeving gaan zelfs de beste genen verloren, en zonder voldoende goede genen kan niemand een gezonde omgeving scheppen.

Een goed milieu omvat ook een gezond gezin waarin kinderen in harmonie en geluk kunnen opgroeien. Een ander kwaad van de huidige orde is dat zulke gezinnen worden vernietigd door onbiologisch denken en de onzin van vrouwenbevrijding. Net zoals rassen verschillen, verschillen

ook de seksen, en het idee dat man en vrouw biologisch gelijk zijn bedreigt het voortbestaan van de mens ernstig. Deze verschillen komen niet voort uit sociale ‘sekserollen’, maar uit biologische rollen! Het is geen toeval dat de vrouw kinderen baart. Zij is niet alleen biologisch, maar ook mentaal geschikt voor deze taak, en als moeder van de nieuwe generatie heeft zij de belangrijkste rol in de samenleving. Het idee dat zij zichzelf moet ‘vervullen’ door zich op de arbeidsmarkt te storten en aan een lopende band te werken, terwijl haar kinderen aan anderen worden overgelaten, is misdadig! Vrouwen kunnen zich alleen volledig ontplooien in hun biologische rol als moeders. Zonder een moeder valt het gezin uiteen: de kinderen worden aan hun lot overgelaten of aan een staatsopvoeding toevertrouwd. Bij thuiskomst is er niemand voor hen, ze krijgen geen idealen mee en halen hun idolen uit televisie, slechte muziek en nog slechtere lectuur. Ze leven op fastfood en worden slachtoffer van het ergste commerciële materialisme. Dat is, mits de vrouw er niet voor kiest om überhaupt geen kinderen te krijgen – door ‘anticonceptie’ of door een abortus als ze toch zwanger raakt. Feministen beweren natuurlijk dat het net zo natuurlijk zou zijn als mannen de kinderen opvoeden en vrouwen werken. Maar als dat werkelijk zo natuurlijk was als zij beweren, zou de man ook moeten kunnen baren.

De vrouwelijke biologie zorgt er juist voor dat vrouwen op de arbeidsmarkt in een zwakkere positie verkeren, omdat ze minder stabiel zijn dan mannen – om nog maar te zwijgen van banen die fysieke kracht vereisen. Het is geen verrassing dat Elisabeth Badinter, een joods-Franse feministe, in haar boek *L’un est l’autre* (“De een is de ander”, uitgegeven door O. Jacob, Parijs 1986, en vertaald in vrijwel elke West-Europese taal) eist dat baarmoeders en eierstokken in mannen worden getransplanteerd om gelijkheid te garanderen! Een samenleving waarin zo’n boek trouwe lezers weet te vinden, is werkelijk terminaal ziek!

VI - Een harmonieuze natie

Het is deel van de biologische natuur van de mens dat hij niet slechts een geïsoleerd individu is, maar ook een sociaal wezen, en zijn sociale instinct reikt dan ook verder dan het kerngezin. Sinds de vroegste tijden hebben mensen in groepen geleefd om beter bestand te zijn tegen de gevaren van hun primitieve bestaan. Zonder dat zou de mens als soort nauwelijks hebben overleefd. Leven in georganiseerde gemeenschappen is dus een voorwaarde voor ons bestaan, en de drang om te organiseren zit in onze aard. Zonder organisatie zou elk individu volledig in beslag worden genomen door het verzamelen van dagelijkse levensbehoeften, zonder overschot voor kunst, wetenschap, onderwijs of gezondheidszorg. Een hoge mate van organisatie is de basis voor zowel culturele als technologische ontwikkeling. Het is dan ook geen toeval dat de hoogste culturen altijd zijn voortgebracht door volkeren met het grootste organisatorische talent, namelijk de Ariërs.

In elke georganiseerde samenleving is het echter essentieel dat het individu zich aanpast aan een gedeelde norm, en zijn intelligentie en talenten niet misbruikt ten nadele van de gemeenschap die deze ontwikkeling mogelijk heeft gemaakt. Loyaliteit binnen de groep kan niet alleen rusten op materialistische gronden. Een gezamenlijk welzijnsbureau volstaat niet. Het opgeven van persoonlijke vrijheid heeft alleen zin in een gemeenschap met een gedeelde lotsbestemming, bestaande uit mensen met een gemeenschappelijke achtergrond, normen, waarden en levensdoelen – mensen wier voorouders generaties lang hetzelfde grondgebied hebben veroverd en verdedigd om hun unieke taalkundige, culturele en biologische identiteit te bewaren. Deze wens heeft onze cultuur voortgebracht, in harmonie met de talenten, opvattingen, idealen en waarden van ons volk – wat we de ziel van ons volk kunnen noemen. Andere volkeren hebben andere talenten, opvattingen, idealen en waarden, en hebben daardoor andere culturen geschapen. Deze kunnen net zo ‘goed’ zijn als de onze, maar ze zijn ons vreemd, zoals onze cultuur vreemd is voor hen. Het idee van een toekomstige, universele ‘wereldcultuur’ die alle mensen omvat, is onzin. Een cultuur die niet organisch voortkomt uit de ziel van een volk ontkent de essentie van het woord ‘cultuur’. De geschiedenis toont duidelijk dat elke beschaving die haar eigen cultuur niet langer kon behouden en ontwikkelen, en daarom vreemde elementen importeerde en integreerde, op de rand van haar onvermijdelijke val stond. Een samenleving die bestaat uit een willekeurige mix van rassen, religies en filosofieën is geen uiting van spirituele en culturele rijkdom, zoals nu vaak wordt beweerd. Het is een absurde brij waarvan het bestaan op geen enkele manier te rechtvaardigen is – een duidelijke voorbode van de aanstaande desintegratie van de natie en de totale ontbinding van normen en waarden. Zo’n samenleving is een verworden parodie op een echte gemeenschap en kan niet blijven bestaan, omdat de sociale loyaliteit tussen de diverse groepen die toevallig op hetzelfde grondgebied wonen, wordt ondermijnd door een veel sterkere, spirituele loyaliteit aan religieuze en filosofische ideeën die niet geworteld zijn in de natie en haar geschiedenis.

De grootste bedreiging voor de samenhang van de samenleving is zonder twijfel biologische rassenvermenging, die altijd gepaard gaat met culturele vermenging – dat vaak zelfs de voorwaarde ervoor is. Culturele desintegratie kan op elk moment worden gestopt, en een volk kan terugkeren naar zijn eigen normen en waarden zolang de raciale basis intact blijft. Rassenvermenging is echter onomkeerbaar, met onvoorspelbare en rampzalige gevolgen. De natuur evolueert altijd naar grotere raciale diversiteit. Door de onnatuurlijke vermenging die we nu zien, worden de verschillende, rasgebonden natuurlijke talenten genivelleerd. Waar één ras zich in een specifieke richting heeft ontwikkeld en een gemeenschap en cultuur heeft opgebouwd gebaseerd op zijn unieke kwaliteiten, betekent vermenging met andere rassen dat na enkele generaties de bastaardnakomelingen het vermogen verliezen om te begrijpen wat hun voorouders hebben geschapen. Er zijn helaas talloze voorbeelden van samenlevingen die het resultaat zijn van rassenvermenging: Latijns-Amerika, India en Egypte, maar ook Hellas en het Romeinse Rijk. Net als de Indiase, Perzische en Egyptische culturen werden de Griekse en Romeinse initieel beschavingen gecreëerd en gedragen door een minderheid van overwegend Noordse afkomst. Deze hoger ontwikkelde minderheid onderdrukte in eerste instantie de oorspronkelijke meerderheid en hun cultuur, maar bezweek later onder hun numerieke overheersing. Verzwakt door talloze oorlogen die hun kostbare bloed kostten en ondermijnd door Aziatische ideeën van valse humaniteit, verleenden ze geleidelijk burgerschap aan steeds meer onderworpen volkeren en haalden ze slaven en arbeiders uit Afrikaanse en Aziatische koloniën, die vervolgens werden geïntegreerd en in de volgende generatie burgers werden. Dit klinkt bekend, nietwaar? Het was deze desintegratie van het noordras welke het trotse Hellas veranderde in het huidige Griekenland en Rome in Italië – ofwel: van hoge beschaving naar chaos! Op school leren kinderen nog wel iets over deze oude culturen, maar er wordt geen woord gerept over de mensen die ze schiepen. Niemand lijkt zich af te vragen hoe het organiserend vermogen van een staat zo volledig kan verdwijnen. De waarheid is dat de meeste mensen die zich nu ‘Romeinen’ noemen, raciaal weinig gemeen hebben met hun machtige voorouders. Veel van hun voorvaderen kwamen uit het gebied onder de Middellandse Zee!

Wie vandaag over raciale biologie spreekt, botst al snel op een muur van taboes. Het bestuderen ervan is iets verkeerds geworden – tenminste, als het om menselijke rassen gaat. Zelfs artsen en

zogenaamde antropologen weten er vaak niets van. Alleen al de wens om zulke kennis te vergaren schaadt je carrière, dus waarom zou je je ervoor interesseren? Met een minachtende sneer wordt steevast beweerd dat er geen 'zuiver' blank ras bestaat en dat 'Arisch' slechts een taalkundige term is, allemaal om te bewijzen dat rassentheorie onzin is. Deze argumenten zijn niet volledig fout, maar de conclusie wel! Het klopt dat er menging is geweest tussen Europese rassen, maar dit betrof nauw verwante rassen binnen hetzelfde hoofdras, het blanke ras, dat je gerust het Arische ras mag noemen – mits je definieert wat je bedoelt! Er is echter geen enkele reden om te stellen dat deze – niet volledige – menging een voordeel was voor Europeanen. Waarschijnlijk was het tegenovergestelde het geval, en er is geen enkele goede reden om dit desintegratieproces voort te zetten met verdere vermenging.

Onwetenden beweren ook dat rassenvermenging nodig is om 'inteelt' te vermijden. Dit is biologische onzin. Inteelt slaat alleen op voortplanting tussen nauw verwante individuen die biologisch sterk op elkaar lijken. Hierdoor stapelen genetische factoren zich op – zowel goede als slechte. Als beide ouders dezelfde genen dragen, is de kans groot dat deze in het nageslacht cumuleren. Omdat vrijwel iedereen ongunstige genen heeft, is het wenselijk dat deze niet worden versterkt. Dat ook positieve genen cumuleren, is irrelevant; een grotere kans op erfelijke ziekten wordt niet gecompenseerd door andere voordelen. Inteelt vormt echter alleen een gevaar in zeer kleine populaties, zoals op een klein eiland of in 'koninklijke' of 'adellijke' families. In een populatie van miljoenen is het onder normale omstandigheden geen probleem. Het toevoegen van raciaal vreemde genetische elementen is hoe dan ook geen goede manier om inteelt te vermijden. Het leidt alleen tot onharmonieuze individuen, omdat de ouders te verschillend zijn. Tegenstanders wijzen erop dat je in de dieren- en plantenwereld uitstekende resultaten boekt met het kruisen van rassen. Dat klopt, maar daar gaat het om streng gecontroleerde kruisingen waarbij wetenschappers vooraf bepalen welke eigenschappen ze willen kweken. Ouders worden geselecteerd op de beste eigenschappen, en uit het nageslacht kiest men opnieuw de individuen met de gewenste kenmerken voor verdere kweek. De rest wordt als onvermijdelijk afval geslacht. Voortdurende kweek met deze nakomelingen zou juist averechts werken. Willekeurige kweek wordt nooit toegestaan; als het per ongeluk gebeurt – bijvoorbeeld bij honden – moet het nageslacht worden vernietigd!

Hoe riskant zo'n kruising kan zijn, tonen bijvoorbeeld de zogenaamde 'killerbees' aan. Deze kunstmatige creatie, bedoeld als een robuust ras met hoge opbrengst, resulteerde in agressieve zwermen die bloemen niet kunnen bestuiven. Sommige ontsnapten per ongeluk uit een laboratorium en vormen nu een ernstige bedreiging in Latijns-Amerika en Zuid-VS, zowel door hun gevaar voor mens en dier als vanwege het verdringen van gewone bijen, waardoor planten niet worden bestoven. Dit illustreert wat rassenvermenging kan veroorzaken zonder controle – en bedenk dan dat de huidige vermenging van menselijke rassen volledig ongecontroleerd is!

Niemand zou waarschijnlijk voorstellen om dezelfde methode voor menselijke rassenkruising in te voeren als bij dieren – afgezien van het feit dat we hier met veel complexere factoren te maken hebben. Het gaat namelijk niet om simpel definieerbare eigenschappen zoals grootte, vleeskwaliteit of melkproductie, maar om karakter, intelligentie, creativiteit en innerlijke harmonie – kwaliteiten die ernstig lijden onder rassenvermenging. Opvallend is ook dat voorstanders van

onbeperkte vermenging nalaten te benoemen welke wenselijke eigenschappen de vreemde raciale elementen die nu de Arische wereld binnenstromen, zouden bijdragen aan het blanke ras!

Hoe dan ook, de huidige desintegratietendensen in alle lagen van de samenleving maken mensen onvermijdelijk onzeker en ongelukkig. Alleen in een echte, harmonieuze gemeenschap van mensen met dezelfde culturele, historische en biologische achtergrond en gedeelde spirituele toekomstvisie kan het individu de gemoedsrust en innerlijke zekerheid vinden die het nodig heeft. Alleen daar voelt de mens zich een natuurlijk deel van een groter geheel, iets dat sterker is dan hijzelf en dat blijft bestaan na zijn dood, zoals het er was voor zijn geboorte. Alleen in zo'n nationale lotsgemeenschap vindt de mens het eeuwige leven waar hij altijd naar heeft gezocht. In onze kinderen en ons volk leven we voort – dat is het enige stukje eeuwigheid dat we hebben. Zonder dat hadden we net zo goed niet kunnen bestaan!

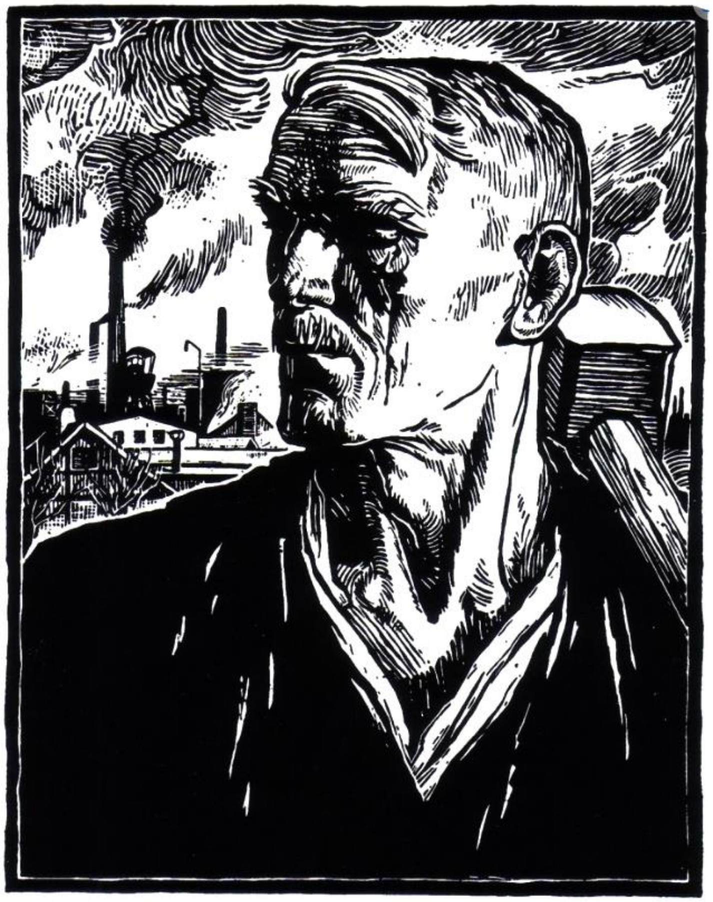

Als de mens zijn identiteit en levensdoel echter buiten de nationale gemeenschap moet zoeken, verliest die gemeenschap haar betekenis en valt ze uiteen, zoals een huwelijk waarin de partners niet meer dan dezelfde woning delen.

Dit is een fundamenteel nationalistisch standpunt.

Loyaliteit binnen een groep moet wederzijds zijn. Niet alleen de burger moet loyaal zijn aan de samenleving, maar ook de samenleving aan de burger. Loyaliteit vereist rechtvaardige sociale omstandigheden en een economisch systeem waarin niemand wordt uitgebuit en iedereen zijn best doet voor het algemeen welzijn, om de orde te handhaven die gedeelde waarden beschermt, het leven en geluk van burgers waarborgt en ieder individu zijn deel geeft in het eeuwige leven van het volk.

Dit is een fundamenteel socialistisch standpunt.

Nationalisme zonder socialisme is absurd – en andersom is socialisme zonder een duidelijk omschreven gemeenschap zinloos.

VII - De weg naar vrede en overleving

Tegenwoordig wordt vaak beweerd dat het nationaalsocialisme leidt tot oorlog en onderdrukking van andere naties. Dit is onzin; het tegendeel is waar. Respect voor de culturele en biologische identiteit van andere volkeren is alleen mogelijk als je raciale en culturele verschillen erkent en waardeert – en je kunt moeilijk respect hebben voor andermans identiteit als je de jouwe niet koestert! Wie raciale verschillen ontkent, zal onvermijdelijk proberen andere volkeren op te leggen wat hij zelf het beste vindt, zonder rekening te houden met hun unieke karakter.

Het rampzalige idee, gedeeld door christendom en marxisme, dat er één beschaving bestaat die voor alle mensen geschikt is ongeacht ras, vormde de basis voor de Europese koloniale rijken van de vorige eeuw en de huidige pogingen om de kale, materialistische levensstijl van de geïndustrialiseerde wereld op te dringen aan naïeve derdewereldvolkeren. Deze volkeren zien alleen de glans, maar niet de prijs – en dat zal hun ondergang worden, net zoals het ook onze ondergang kan betekenen! De consumptiemaatschappij ziet enkel markten en consumenten, waarbij uniformiteit centraal staat. Een uniforme clientèle stelt geen speciale eisen, wat productie eenvoudiger en goedkoper maakt, met meer verkoop en winst tot gevolg. Nationale bijzonderheden en culturele diversiteit zijn een obstakel en worden bestreden. Voor multinationale bedrijven en ketens zijn alle mensen gelijk – zolang ze maar consumeren. Ze hebben geen enkel respect voor menselijke waarden; ze vertrappen ze.

Voor het nationaalsocialisme is diversiteit een natuurlijk gegeven en wij willen deze orde met al haar verschillen tussen rassen, volkeren en individuen, behouden. Wij hebben geen enkele wens om een negerstam onze religie, ons voedsel of onze wetten op te dringen. Wij willen dat andere volkeren hun eigen weg naar de toekomst vinden. Natuurlijk werken we graag met hen samen als dat wederzijds voordelig is, maar we laten hen verder met rust. Kunnen ze hun weg niet vinden, dan is dat hun zaak, niet de onze. We zoeken geen conflicten – we willen alleen vreedzaam met rust gelaten worden. Toch zijn we geen pacifisten. We weten dat elk volk soms moet vechten om te overleven. Doet het dat niet, dan gaat het ten onder, en we kunnen niet lijdzaam toekijken hoe ons eigen volk wordt vernietigd. Als ons bestaan wordt bedreigd, zullen we ons verdedigen, en we weten dat alleen een nieuwe nationaalsocialistische wereldorde van onafhankelijke naties met wederzijds respect een blijvende vrede kan garanderen en de wereld kan redden.

Als de wereld het nationaalsocialisme niet omarmt als haar enige hoop op een toekomst, stevent de mens af op vernietiging. Een logisch gevolg van zijn aanhoudende schendingen van de natuurwetten. Dit zal echter niet het einde van het universum betekenen. Vanuit dat perspectief zijn de aarde en haar bewoners nietige, vervangbare onderdelen van een reusachtige machine. Als wij verdwijnen, vormen de beschavingen van de afgelopen 10.000 jaar slechts een verwaarloosbaar moment in de oneindige, tijdloze ruimte – een mislukt experiment. Zelfs na een totale kernoorlog blijft er waarschijnlijk ergens op aarde een basis voor biologisch leven, en begint de evolutie naar hogere vormen opnieuw. Mocht de aarde volledig worden vernietigd, door oorlog of anderszins, dan is het zeer waarschijnlijk dat er elders in het universum, op een planeet in een ver zonnestelsel,

misschien quintiljoenen lichtjaren hiervandaan, leven bestaat. Hoe dan ook, de natuur blijft altijd bestaan – ook zonder mensen. Zelfs zonder leven blijft er een natuurlijke orde in het universum. Dit universum kent geen speciale wetten voor de mens, en als hij dat niet inziet, verdient hij zijn aanstaande vernietiging – en niets kan dat veranderen.

Toch vinden wij het zonde om dit te laten gebeuren. Daarom proberen we op dit late uur mensen tot rede te brengen. We hebben geen tijd te verliezen. Wil je je bij ons aansluiten? Niet voor ons, maar voor een toekomst voor je kinderen.

Dit is geen politieke kwestie. Dit gaat om ons voortbestaan. Kun jij het je veroorloven om nog meer tijd te verspillen?